

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/98/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225795
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225795.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody vo výške 125,- Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 667,53 Eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 14C/303/2012 - 21 zo dňa 22. mája 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti žalovanej zaplatenie náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 667,53 eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2, 3 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti, (t.j. od 31.05.2010 do 31.05.2011), § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 veta druhá a § 17 ods. 1, 2, 3 zák.č. 514/2003 Z.z.. Uviedol, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní poverenia, resp. rozhodnutia exekučného súdu v 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvého stupňa zistené, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti zamietnutím návrhu na vydanie poverenia na exekúciu po 7 mesiacoch od podania žiadosti. Navrhovateľ sa domáhal náhrady skutočnej škody vo výške 125,- eur spočívajúcej v nákladoch na správu pohľadávky a v nákladoch na urgencie a zisťovanie stavu konania. Navrhovateľ nepreukázal žiadnym dôkazom výšku skutočných nákladov, ktoré mu vznikli za sedem mesiacov. Nepredložil žiadne urgencie, ktoré boli súdu zaslané a dôkazy o vynaložení sumy 15,- eur na poštovné a telekomunikačné výdavky. V danom prípade nebola splnená zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinila povinná tým, že neplnila svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bol toho názoru, že v prejednávanej veci by stačilo iba samotné konštatovanie porušenia práva, ak by k prieťahom došlo, a nie sú dôvody na priznanie náhrady v peniazoch. V danom prípade však nezistil prieťahy v exekučnom konaní. Lehota 15 dní neplatí v súvislosti s vysporiadaním sa so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade exekučných titulov akými sú notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky. Dôvodom ustanovenia tejto výnimky je potreba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu. Zákon teda neustanovuje súdu žiadnu lehotu, v ktorej by mal rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní je pre súd záväzná len pokiaľ ide o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V konečnom dôsledku bolo exekučné konanie zastavené z dôvodu, že navrhovateľ si z

dvoch možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán - rozhodcovský súd, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi, čím sa vyhol súdnej kontrole o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorú v základnom sporovom konaní pri splnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúma súd ex offo. Poverenie na exekúciu nebolo vydané práve z dôvodu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na ktorý rozhodcovský súd neprihliadal a na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Preto súd prvého stupňa žalobu zamietol aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú. Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočností, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v

konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie z týchto dôvodov:

Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, tento v prejednávanej veci využil možnosť predpokladanú ust. § 115a ods. 2 O.s.p. v návaznosti na ust. § 200ea O.s.p., pretože hodnota uplatnenej pohľadávky neprevyšuje sumu 1.000,- eur, preto v zmysle ust. § 156 O.s.p. dňa 22.05.2013 verejne vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ani v drobných sporoch. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote (dňa 30.04.2013) s tým, že účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku prítomní neboli. Súd rozhodoval vo veci preto podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania na základe listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom.

Postup podľa § 115a predstavuje výnimku zo zásady, že súd môže vykonať skutkové zistenia len tým z dôkazných prostriedkov, ktorými bol vykonaný dôkaz spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Skutkové zistenia súd preto robí z listín, ktoré predložili účastníci k návrhu, prípadne ktoré si vyžiadal súd na základe dôkazných návrhov účastníkov. Súd preto môže brať do úvahy listiny, ktoré predložili účastníci s tým, že ak ich tieto nemajú k dispozícii, môže ich zadovážiť súd sám na základe ich návrhu. Z tohto potom následne vyplýva, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. nemožno založiť na tom, že niektorý z účastníkov neunesol bremeno tvrdenia, alebo dôkazné bremeno.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa v rámci vykonaného dokazovania oboznámil s časťou spisu Okresného súdu Trenčín v exekučnej veci sp. zn. 49Er/357/2010, vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 18.02.2010 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu proti povinnému Ladislavovi Holbovi na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. sp. zn. SR 16106/09 zo dňa 10.11.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2009, ako exekučného titulu pre vymoženie istiny vo výške 2.940,- Eur s príslušenstvom.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 08.12.2010 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s tým, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 10.01.2011. K zamietnutiu žiadosti po jej preskúmaní došlo zo strany exekučného súdu z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok, ktorým bolo priznané plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj samotná zmluva o úvere, obsahoval neprijateľné zmluvné podmienky (rozhodcovská doložka, neprimerane vysoký dojednaný poplatok za poskytnutý úver 86,8%, sankcia pri splatnosti celého dlhu 91,25% ročne).

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že na základe žiadosti súdneho exekútora doručenej na Okresný súd Trenčín dňa 18.02.2010 rozhoduje Okresný súd Trenčín o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia

uznesením zo dňa 08.12.2010, ktoré bolo účastníkom riadne doručené a nadobudlo právoplatnosť dňa 10.01.2011.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti udelenie poverenia až dňa 27.01.2011, pričom konanie začalo dňa 30.01.2010, a to zamietnutím žiadosti udelenia poverenia a preto k rozhodnutiu o žiadosti udelenie poverenia došlo po uplynutím zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, teda omeškanie predstavuje viac ako 362 dní.

Doposiaľ vykonané dokazovanie však pravdivosť vyššie uvedených tvrdení spochybňuje.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa v rámci vykonaného dokazovania oboznámil s časťou príslušného exekučného spisu, vyplýva, že navrhovateľ podal na súd žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora dňa 18.02.2010 a nie v žalobe tvrdeného dňa 30.01.2010, pričom k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia dochádza uznesením, ktoré bolo vydané exekučným súdom dňa 08.12.2010 a nie navrhovateľom tvrdením vydaním rozhodnutia dňa 27.01.2011.

Zároveň však tým, že súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré sa preukázali ako zásadne odlišné. V takomto postupe súdu prvého stupňa videl v konečnom dôsledku odvolací súd upretie práva účastníka konania konať pre súdom, pretože ako vyplýva z vyššie uvedeného, základná premisa tvrdená v návrhu (nevydanie uznesenia v lehote 362 dní) sa javí byť nepravdivá. Ťažko tu potom možno konštatovať, že by sa malo jednať o zhodné tvrdenie účastníkov.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s konštatovaním súdu prvého stupňa, že zákon (Exekučný poriadok) nestanovuje žiadnu lehotu, v ktorej by súd mal rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Napriek tomu by navrhovateľovi mohla byť daná možnosť, aby odstránil zrejmé nezrovnalosti v podanom návrhu ohľadom jeho tvrdení týkajúcich sa nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a skutkovým stavom vyplývajúcim z obsahu exekučného spisu.

Zároveň mu musí byť umožnené predložiť dôkazy aj s náležitým poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Ak navrhovateľ takúto možnosť nevyužije a bude aj naďalej argumentovať skutkovým stavom nezodpovedajúcim skutočnosti a zároveň nepredloží dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, až následne sa bude môcť súd prvého stupňa zaoberať prípadným unesením, či neunesením dôkazného bremena na strane navrhovateľa.

V tomto smere je preto čiastočne dôvodná odvolacia námietka zo strany navrhovateľa ohľadom vnútornej rozpornosti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý v časti nároku týkajúceho sa náhrady nemajetkovej ujmy konštatoval, že v prejednávanej veci by stačilo i samotné konštatovanie porušenia práva, pretože aj pri takejto forme satisfakcie je nutné najprv konštatovať nesprávny úradný postup.

Ďalšia odvolacia námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, však dôvodná nie je. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na pojednávanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. októbra 2012 pod sp.zn. 17NcC/143/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín JUDr. Milina Janošková nie je vylúčená z pojednania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho odvolací súd dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil a že o veci rozhodoval nezákonný sudca a rovnako nie je pravdou, ani tvrdenie navrhovateľa, že súd ignoroval žiadosť o odročenie pojednávania, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania o tom, že navrhovateľ žiadal odročenie pojednávania, prípadne, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne vyjadrenie odporcu sa v spise nenachádza. Preto žiadna z týchto odvolacích námietok neobstojí.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového, jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% sa nevzťahujú na prejednávaný prípad tak, ako bolo vyššie konštatované.

V konečnom dôsledku však za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentami a návrhmi a to aj s prihliadnutím na zachovanie princípu dvojinstančnosti súdneho konania.

Pokiaľ teda vychádzame z toho, že predpokladom zistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody alebo majetkovej, či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym postupom a vznikom škody s tým, že súd prvého stupňa sa z tohto pohľadu vecou vôbec nezaoberal, ako aj v návaznosti na procesný postup súdu prvého stupňa, ktorým bola odňatá možnosť účastníkov konať pred súdom, nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, len rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.